

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Z njebies mana,
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će
F.

Šserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Njedžela po hodžoch.

Móšj. 32, 26.

Lěpscheho dara ša wukhod je stareho a šastup do noweho lěta nješnaju, hacž Jakubowu modlitwu: „Anježe, ja cze njewopuschcžu, khiba šo mje požohnujesch.“ Wona ma móž, naš prawje mudrych cžinicž k šbóžnemu wumrjecžu, kóždemu dnjej, kóždemu lětej a škóncžnje našchemu žylenu žiwjenju šbóžny kóžž špóžcžicž: „Ša šym Boha wot woblicza k woblicžu widžal a moja dušcha je wumóžena!“ Šchtož tak wumrje, šbóžnje wumrje.

Jakub štejšche, jako šo tak modlesche, pschi wažnym wotdžělenju žiwjenja. Šady njeho ležesche žušba, wotrocžkowski dom, psched nim kraj jeho wótzow a pschichoda jeho luda, a Bóh běšche jemu šam š nowa šlubjenje dal: „Ša šym š tobu a chzu cze šwarnowacž, hdyž ty počehnjesch; a chzu tebie šašo pschiwjescž do teho kraja. Pschetož ja nochžu tebie wopuschcžicž, hacž ja wschitko šym cžinil, šchtož šym tebi rěcžal.“ Ale šchto dha nětko hišcže pobrachowasche, hdyž běšche Bóh se šwojim šlubjenjom: „haj“ a Jakub se šwojej wěru: „hamjeń“ prajil? hdyž cžasž pruhowanja šady njeho a kraj šlubjenja psched nim ležesche? Šsau běšche jemu hišcže š nješpšecželom. Kunje rošhorjeny bratr se 400 mužemi šo domoj wrócžazemu Jakubej napschecžiwu cžehnje. — Ale tak trjeba šo Jakub Šsana bojecž, hdyž je nad nim wutroba lubowazeho Boha, kotryž běšche runje twjerdu

wutrobu Šabana smjehcžil, a na kotrehož hladajo mohł prajicž: „Se šwojim Bohom šamóžu ja wulke škutki cžinicž?“ Žahadło hlubje leži: niz Šsauowy hněw, ale Šakubowe šle šwědomnje jeho bojasneho cžini. Žiwny Bóh je jemu napschecžiwu štučil a je jemu, dokelž chžyšche nětko do šlubjeneho kraja šańcž, ruku na wutrobu položil a k njemu prajil: Ščakaj, cžeho dla šy pschecžiwu šwojemu bratrej a tež pschecžiwu šwojemu naněj nješprawny byl? Čžeho dla šy jeju š ležnosčžu šjebał, hdyž dyrhješche wěricž a cžakacž? Čžeho dla šy na tajke waschnje žohnowanje šlubjenja na šo šcžahnył, kotrež dyrhješche po prawym herbowacž? — Š tym šy ty pschecžiwu mi šhrěšchil, a město teho, šo by wodacže pytał, šy hrěch nětko hižom na wschě dwazhycži lět na šwědomnju wokoło nošnył. Štej šměrom a wujednaj šo najprjedy se šwojim Bohom! D, Šsauowy hrěch budžišche wschak šo pschewinył a šnješł; ale šchto pschewinje, šchto šnješe Boži hněw?“ — Tehodla šo Jakub boji, šwojeho bratra šettacž. Šchto by cžinil? Šo, šchtož woprawdže cžini — šo psched šwojim Bohom dele padnje, jemu šo wscheje škóscže wušnaje a we šprawnej pošucže praji: „Šaj, Anježe, ty mašch prawo, hdyž mje mojeje šebicžnosčže a nješprawnosčže dla bijesch; nad tobu šamym šym šhrěšchil, ale ja prošchu: Šchtož šym cžinil, to pschikryj! Ty šy tež ke mni wo hnadže rěcžal a šy šwěrný we šwojich šlubjenjach; teho šo ja džeržu a cze njepušcžu, khiba šo mje požohnujesch!“ — A Jakub je šo tak š Bohom bėdžil w tamnej šwjatej nozy a dobył. Šošlamany šam we šwojej mozy, š wuwinjnym bjedrom, ale š wodacžom

hrěcha a s měrom w šwědomnju wón s nózneho bėdženja wuńdže a móže nětko bjes bojósće tež cźlowjekam napschecźiwo stupić, pschetož hdyž je Bóh sa njeho, schtó móže pschecźiwo njemu bñež? —

Lubi cźitarjo, tež my wobšamknjemy s dženšnišchim dnjom wotdžěl šwojeho podrožništwu a počehnjemy w nowym lěče do kraja, kotryž hišcže cžěmny psched nami leži, kotryž pak je psches Bože šlubjenje roššwětleny. Šhodžmy jako podrožnižy w nim a pytajmy w njebjěšach, w kraju šlubjenja, šwoje měšcžanške prawo. To pak je njemóžna wěz, hdyž dyrbi našche šwědomnje, kaž pola Jakuba, hišcže starých njewodatých hrěchow dla šwój napominazy a khostazy hlóš posběhnyč; s bojasnej wutrobu bychmy potom šwojej kódzicžy bjes wódženja na njeměrnym morju wokolo honič dali. Wobcžežyje-li tebe se stareho lěta hišcže někajka šlóšć abo mašch-li hišcže staru, njewobrocženu wutrobu, wosmjesch-li nješlamau wolu se stareho lěta do noweho, potom sa špinadlo šobu cžehnjesch, kotrež šadzěwa, so mohł wješely do přědka krocžicž, a kotrež twoju, po Bóhu šebi žadažu wutrobu k njemu cžehnje. Teho dla cžemy wschitžy hromadže, přjedy hač posledni džen lěta ke kónzei dže, šo pruhowacž a pschepytacž, kač s naškej šebicžnosću a šamowolu, s našchim hněwom a šawicžu, s naškej nješpšecželniwosću a nješcžerpliwosću, s naškej nješprawnosću a njelubosnosću šteji. Šsmy my w šańdženym lěče pschibywali na šnutškwonym cźlowjeku a njebjěšam bliže pschischli? Šsmy potracžowali w póšnacžu teho Šnješa? Šsmy šo žyłe hrěcha wšdali a nješšmy wjazy na někajkej hrěšchnej pschihilnosći wišali? Duž pokorjemy šo psched tym Šnješom a prošmy: Wodaj mi moje hrěchi, šo bych wucžicženy byl! Šchtož šym šhrěščil, to pschitryj! ale šo tež twjerdže jeho šlubjenja a prajmy: Ša cže njewopuschcžu, šhiba šo mje požohnuješ! Šnježe, ja žaneje krocžele do noweho lěta nješcžinjy, doniž wěšče njewěm a wot tebe šwědcženje nimam, šo mi žadny njewodaty gřecy wjazy na šwědomnju njeleži, ale šo šym wschón wot tebe wucžicženy. Ša cže njewopuschcžu, doniž mje njepožohnuješ, a ja njemóžu šašo poknje k tebi prajicž: Šbba, luby Wótcže! — Šlaj, hdyž ty tač se šwojim Bohom šańdženosće dla wotrachnuješ, potom móžesch bjes štracha do pschichoda hladacž, njetriebasch šo kač Šakub cźlowjekow bojecž, pschetož hdyž šo Bohu špodobamy, wón cžini, šo šu tež našchi nješpšecželjo s nami špokojom.

Njeprosch pak teho Šnješa jeno wo wodacže hrěchow šańdženeho žiwjenja, prošch jeho tež wo cžistu wutrobu a noweho, wěšeho ducha, šo by w nowym lěče nowy cźlowjek byl! Šwěr šo do teho bėdženja, tež hdy by šo tebi pschitym bjedro wuwinyło; wostaj šwoju cžělnu móž šady šo, daj šebi šwoju wolu šlamacž, džerž pak jeho tež sa jeho wěcznu šwěrnosć, na kotruž je šo tež sa tebe šwjasał, wupschestrěj jemu napschecžo ruzy šwojeje wěry a praj: Ša cže njepuschcžu, šhiba šo mje požohnuješ a mi cžistu wutrobu a wěšeho ducha dasch, šo by stare šaschło a wschitko šo nowe šcžiniło! —

W Šakubowym žiwjenju hišcže cžěmne hodžiny pschindžechu. Šle hač runje psches tač někotru hlubinu džěšche, wón tola hač do šwojeho škóncženja štrošchtny we wěrje a w towarštwje se šwojim Bohom wosta; pschetož pola Šniela běšche jemu šlóncžko šhadžalo. Šak wjele bóle móžemy my, kotřiz my pod hodownym šchtomom štejimy, kotrymž je Šesuš jako jasne šlóncžko šhadžal, to našhonicž, — hdyž šo modlimy kač Šakub: Šdžež je Šesuš

Šhryštuš s Šnješom, tam je dženi a krašnišcho! Šdyž tež našchu wutrobu hluboka šrudoba cžišcžči, my móžemy we wěrje šo bėdžo horje hladacž k temu, kotryž nam šrudobu šcžele, šo by šam šwój wobraš w naš pschekrašnił. Šzim dale šchescžijan pschindže, cžim cžežo šo jemu šupa. Šněkotra nadžija šo šnicži, někotre žadanje šo njedopjelni, šo bychmy šaczuli, šo šmy tudy žubnižy a podrožnižy, a šo mamy šwój wótzny kraj horkach. — Šžežo pak hišcže, hač tajka šrudoba, je ta šnješć, hdyž cže šo Božemu džěcžu šěšdacž, jako by Bóh šwoje woblicžo wot njeho wotwobrocžil, jo žyłe šastorcžil. Šohož Bóh žohnuje, tón wostanje žohnowany wěcznje.

Tač cžemy štare lěto wobšamknycž, šo by nam wono hnadne lěto bylo. Šón Šnješ pomhaj nam, bjes njeho my ničžo nješamóžemy. Šamjeñ.

Šhwalbny khěrlušch.

(Š. Neander, † 1680.)

Šhwalba budž Šjeršchnemu, móžnemu kralej wschej šlawy!
Tole budž štajnje, o wutroba, nadawš twój prawy!

Wschitkón šwět pschindž,

Ššaltar a harfa nětk klicž!

Špěwajcže, šchescžanštwu štawy!

Šhwalba budž Šjeršchnemu, šlawnemu šnježerjej šwěta,
Škotryž cže wótzowšy wjedžišche psches twoje lěta;

Wot njeho šy

Šdžeržany, šwarnowany.

Njebu cži dušcha s nim šhrěta?

Šhwalba budž Šjeršchnemu, kotryž cže štworil je rjenje,
Šstrowosć cži špožčil, cže wódžil a nješabyl ženje.

Šwe nusy je

Šnadny Bóh šafital cže;

Duž njech džal k njebjěšam cžehnje!

Šhwalba budž Bohu, wón je cže žohnował wjele,
Šubosće rošu je padacž cži s njebjā dač dele.

Šwopomít šej to,

Šchtož twój Bóh šamohł je wscho,

Šakju wón miłosć cži šcžele!

Šhwalba budž Bohu! Šš bychu wschitžy ju dali!

Wschitko, šchtož wodych ma, džakne njech wopory pali!

Bóh je cži wscho,

Wutroba, nješapomít to!

Štajnje róť Boha njech šhwali!

K. A. Fiedler.

Šerje šrijadowane žiwjenje.

Šěšche porjadny džělawy rjemješnił, kotryž njeby šwoje w poče woblicža šašlužene pjenješy do korcžmy šnosyl, ale domoj pschinješł a žona by pjenješy na najlěpje nałožowala. Šaj, wona by nakupila, šchtož bychu trjebali: šhlěba, mjaša, cžopkeje drašty atd., a šchtož by wysche wostało, by na nalutowańnju donješła. Šedyn dženi muž škladnostnje cžaknił na šcžěnu kupi. Šle derje wón kupil njeběšche, pschetož cžaknił móžesche šo do přědka šuwacž, šadžeržowacž a nacžahowacž; wón běšche pak šajny, pak póšny, na dobo štejo wosta a ničtó njewjedžesche w domje prawy cžak. Šdyž běšche to někotre měšazy tralo, žona mužej praji: „Šač njeby lěpje bylo, nowy šhód do cžaknika šcžinicž dacž? Šo daj, luby

mužo!" Muž pošluchajše a čašnik f čašnikarjej donješe, kiž jón snutška nowy scžini.

Nětko běšče wščitko lěpje. Čašnik, kotryž prawy čaš pofaso-
wasše, tež do wščitkich wězow porjada pschinješe: džělo šo f dyp-
tom sapocža a skonczi; mały Safub pschithadžesche w prawym čašku
do schule, f krótka, wščitko běšče w porjedže.

Sako muž šwój čašnik 31. dezembra nacžahny, wón praji:
„Sa šo nadžijam, šo tež w pschichodnym lěcže runje tač derje dale
póndže, kaž w sańdženym! Žona wotmolwi: „Š tym wuměnenjom,
šo budže našče žiwjenje runje tač mudrije srjadowane kaž našch
čašnik.“ A prjedy hacž šo do loža lehny, wón to Bohu w horzej
modlitwje poruczi.

Našch pscheczel f hnutej wutrobu lehnyč džěšče. — Běšče
wón teho dla hnuty, abo dofelž nózne swony klicžecž šlyšesche?
Tač wjele bē wěste, šo wócžka njesacžini. Semu šo sčasche, kaž bychu
šo jeho swonow synki praschale: „Se twoje žiwjenje w sańdženym
lěcže derje srjadowane bylo? Budže tež tajke w nowym, kotrež šo
runje sapocžina?“

„Ščto je derje srjadowane žiwjenje?“ šo wón praschesche.
„Njejšym ja po prawym pucžu křodžik? Njejšym šwoju pschi-
šlyšnosč dopjelnik? Njejšym pilnje džělat? Ščto móže mi
něščto porocłowacž? Ženo šo bychu wščitžy moji šušodža tajžy
byli, kajkiž ja šym!“ A tola jemu derje njeběšče. Žeho šwědomnje
džěšče: Šwonkownje wšchal šym šprawy dobry čłowjek, kotryž
nikomu ničšo njepraweho nječžini. Ale po něčžim rošwivachu šo
psched jeho duchom wěžy, na kotrež šebi hiščeže ženje pomyšlil
njeběšče: jeho nješčerpliwosč a hněw, jeho hordosč a šebicžnosč.
Wón šo dopomni, kač husto běšče šušodam, kotřiz bēchu w nudy,
šwoju pomoz šapowjedžil: kač wón tych šazpiwasche, kotřiz, kož by
prajil, šprawnje njeměnjachu. A jeho dopomnjecže bu pschezo
jašnišče; wón, tón čžěny muž, póšna šo ša nahrabneho, hordeho,
njesprawneho; wón dopomni šo na wščitke ške myšle, kotrež bēchu
w nim šakhadžale; wón jich šlědy w šwojim žiwjenju namala a
póšna, šo, hdyž hlybje padnył njeběšče hacž drusy, to jeho ša-
šlyžba njeběšče, ale šo njebē jeno škladnosč měł. Wón šebi tež
hiščeže rjekny, šo, hdyž w žiwjenju žaneho měštna ša Boha nje-
šmēje, tež Bóh jemu w njebjeshach žaneho nješthowa. Wón čžu-
jesche, šo běšče kaž w čašniku, tež w nim něščto, ščtož prawje
nješdžesche. Žonine šłowa jemu šašo do myšlow pschidžechu:
„Hacž njebylo tež najlěpje, nowy křód do čašnika scžinicž dacž!
Daj to, luby mužo!“ A wón prošesche Boha, šo by čžyl jemu
nowu wutrobu dacž.

Sako w pschichodnym lěcže 31. dezembra čašnik nacžahny,
kotryž běšče jemu tajku dobru wucžbu pošticžil, šo Bohu džako-
wasche, šo běšče jeho modlitwu wušlyšchal a šo běšče mohł pokoj
a mē derje srjadowaneho žiwjenja šefnacž.

Nowe lěto.

„Nježe Božo, ty šy našče wukhowanje štajnje
a pschezo“, tač prajmy f psalmistom we wěrije pschi špo-
čatku noweho lěta. Wukhowanje my trjebamy, dofelž šmy
šłabi, šachodni a hrěšni čłowjekoj. Našče žiwjenje wot-
křadža kaž rěka; my šmy jako trawa, kotraž rano kēže a
bōrny šwjadnje. Šdže pač mohli lěpscheho wukhowanja na-
makacž, dnyli pola wěčžneho miłosčiweho Boha, našcheho
lubeho Wótza w Šhryštušku Jesušu! Wón je naš hžom
lubował do štworjenja šwěta a nožy naš hiščeže pschezo
na rukomaj šwojeje lubosče a šmilnosče, runjež teho
hódni njejšmy šwojeje tač husto wopofasaneje njedžakow-
nosče dla. Ščtož bješ Boha nowe lěto sapocžina, temu
wěrne šbože pobrachuje, by-li šo jemu tež šwonkownje hiščeže

lěpje ščlo. Ščtož pač na šwojim žiwjenškim pucžu f Bohom
do přědka kroczi, šo jeho f wutroby boji, jeho f žylej dušchu
lubuje a šo jemu dowěrja, tón budže a woštanje požohno-
wany tež wšprjedž horja. Duž dha čžemy šo dženska a
w žylym pschichodnym lěcže teho Boha džeržecž, na kotre-
hož našchi wótzojo nadžiju štajachu a pschi tym ženje
f hanibje njebuchu. Nječch naš wón po jašnych abo čžem-
nych, po róžownych abo čžernjojtých pucžach wodži, wón naš
prawje powjedže a budže f nami wščitko derje čžinicž. Wo
kač wjele měli jeho prošycž pschi wuhladže do noweho lěta,
hiščeže čžěmnje psched nami ležazeho! Tola wón šnaje,
čžehož potřebamy, prjedy hacž jeho prošymy. Wucžišimy
teho dla kótwižu šwojeje nadžije do morja jeho miłosče a
lubosče! Wón budž a woštan f nami w dobrych a šlych
dnjach, w štrowosčzi a šhorosčzi, domach a na pucžowanju,
wodnjo a w nožy, w žiwjenju a wumrjecžu. Ššwoje
pschecža a nadžije, šwoje džěla a bēdženja, šwoje šwójštwo
a šublo, čžělo a dušchu — wšcho my do jeho šwěrneju
wšchehomóžneju rukow porucžamy.

Kiž do ruki wšmi, putniko,
Ššo hotuj f dróhowanju;
Dženš wotewrja čžer nowa šo,
Kiž křód twój wjedže f ranju.

Bječ malo šobu, putniko,
Ščto hačle čžezow wjele?
Dom hōštny wšchudže trjechi šo,
Šdžež lěhwo šo čži ščele.

O hladaj f njebju, putniko,
Tam twoja hwěšda křodži,
Kiž tebi na pucž šwětki šo
A dušchu f Bohu wodži.

Ššam njepucžuj, mój putniko,
Ššo štowaršch f pobožnymy;
Šim šwěru džerž a bratrowštwo,
Ty lěpje křodžišch f tymi.

Šaj, njepucžuj šam, putniko,
Šwjež f Šhryštuškom šo křucže;
Š nim nastup nowe dróhářštwo,
Dha póndžesh šbožne pucže!

K. A. Fiedler.

Na nowolětnym ranju.

Ač, hžom šašo lěto wotšal džěšče!
Ššmy wšpjet křoczel bliže f wěčžnosčzi;
Wšcho šašchlo je, nječch radošč, horjo běšče,
Nětk nowe lěto Bóh nam wobradži.

Ščto wono w šwojim klinje ša naš šmēje?
Wlyščež šboža abo šamu nješodu?
Šacž pschichod wōšty abo róže žněje,
To napjelnuje dušchu f tyšchnotu.

O šložmy štrošchnje woczi f wyšotosčzi,
Tam f kralom je, kiž našch dōnt w ruzy ma;
Šaj, jemu dowěrmy šo w pokornosčzi
A bječmy wšcho, ščtož jeho mudrosčž da.

Wón je našch Wótz, my jeho lube džěczi,
Duž twařmy šwěru Bože kralestwo;
Nam potom jeho miłosć dale šwěczi,
Tež sa našch kraj a sa wscho Sserbowstwo!

K. A. Fiedleř.

Jeniczki lékař, kiž móže pomhač.

Dwórskeho předarja da něhdy widžany knjes k šebi samolacž. Wón předarjej rofestaja, so je thory a so dyrbi šnano bórny wumrjecž; so chyzł jemu duchowny tola něšto troštowaze prajicž, ale so nješmě Jesom Šhrysta póbła mjenowacž, pschetož wo nim wón ničžo wjedžecž nochyzšče. Předar wotmolwi: „Derje, so mi to do přědka prajicže; pschetož s nim budžich ja hewať sapočzał.“ Duž wón pschi přenim wopycže wo lubosći Božej rěčesče. To thoreho wobduwasče kaž šłódkli žiwjensti powětr. Semu běšče derje a wón předarja prosčesče, so by bórny sažo pschišchol.

Tón pschišdže a rěčesče druhi krócž wo Božej wschedomozy, wschewowšchudžomnosći a wschewowědomnosći. To běchu sa thoreho hižom něotre černej nutschach; pschetož to je hórko, so je Wóh wschitke našče hrěchi widžal a do šwojich knihow sapiszał. Tola to hiščeže džěšče. Předar wotešdže a thory jeho s nowa prosčesče, so by bórny sažo pschišchol.

To šo sta, a wón powjedasče tón krócž wo Božej šwjatosći a prawdosći. To pať njeběšče wjazny kaž mily nalětny powětr; pschetož hdyž rěka: Wóh njeje Wóh, kotremuž šo bjesbóžne wašnje špodoša, šchtóž je šly, psched nim njewostanje“, potom je šyma. A rěka-li: Wóh da šłódkemu po jeho šlutfach“, a bjesbóžni pónđu do wěczneje čzwile“, potom do šrjedž wutroby nutsch mjeršnje. Něčžo wo prawym Bošy duchowpastyr tón krócž škónczi a na škónczu šakonja štejesče.

Sa wjazny dnjow wón še thoremu njepschišdže; wón džě tež po prawom temu mužej, kotryž wo Šhrystušbu ničžo šlyšecž nochyzšče, ničžo wjazny prajicž njeměšče. Tola škóncžnje thory po njeho póbła a jemu škoržesče: „Ša šebi we šwojej štyšnosći rady njewěm; mi je, kaž był w heli abo hela we mni byla. Nje-wěšče dha ničžo, s čžim mohli mje troštowacž?“

Duchowny wotmolwi: „Ša dale ničžo prajicž njemožu, hačž so wschal je Wóh hnadny, ale tež mudry, šwjaty a prawy a po šwojej prawdosći ničžo druge čžinicž njemóže, hačž ške thostacž. Ša drje bych hiščeže wjele rjaneho a troštowazeho wam prajicž mohł, ale wo tym džě wy ničžo šlyšecž nochzecže. Teho dla dyrbicže takle njesbóžny wumrjecž a tam šwój wotšud wocžakowacž, — a duž dyrbjú waš s žyłej wutrobu wobžarowacž.“

„Nó, šhto dha wěšče troštowazeho a dobrego; prajcže mi tola, hačž móžu hiščeže wumoženy byčž?“ šo thory w štyšnosći šwojeje wutroby woprašča. —

„D haj, ale jeno, šmēm-li wam wo Jesušu powjedacž.“

Něčžče w Božim mjenje, šhtož chzecže, jeno so mohł še šlaženja wumoženy byčž!“

Duž džěšče předar s hory Sinai do Bethlehema a na Golgatha a přědowasče thudemu, bohatemu mužej wo huadnej radže Božej, wo wumožanju, wo wodacžu hrěchow a prawdosći w Jesušu Šhrystušbu. A dokelž nusa na šłowo kěžbowacž wicži, dha wěra a s wěry trošcht w thudej wutrobje thoreho měštna namafa.

Nowa móz.

Sšlawny hudžbnik Haydn běšče juntrócž w towarštwje druhich šlawnych hudžbnikow. Duž to praschenje našta, šhto móže šnutsownu móz, je-li pschi wutrajnym džěle wošłabla, najkěšišcho sažo pošlynicž. Šedyn to, drugi něšto druge mjenowasče. Šaťo jeho wabjachu, so by šo tež wuprajil, šhto ma wón pschi šwojich wjele džělach do pošlynjazeho šrědka, wón rjetny: „Ša mam we šwojim wobhdlenju mažu domjazú šapalku, tam ja thodžu a šo modlu, kaž husto šo špróžny čžuju; tón šrědk je mi štajnje pomhał.“ Wšchitžny dyrbjachu pschidacž, šo jeho džěla dopokasuja, šo je jeho móz najwjetšča. Wón pať w ponižnosći wušna: „To njeje moja wóz, to je móz Boža.“

Wschelake s bliska a s daloka.

— Ššwjedžen štych kralow. Še škónczi běžaze lěto je našchemu šerbškemu šchescžijanskemu ludej wschelke dobre pschinješło. Šažo dostachny šerbškeho šahorjeneho šapóšłanza do šejma; někotra štrona tež šhoni nowe wožiwjenje narodneho ducha. Wocži šo na šdžerženje macžernej rěče w ludowej šhuli wobrocžichu. My Šserbjó tež wošebje to witamy, so je šo nam próžowanje radžilo, jako ša šdžerženje štych kralow wustupichny. Našch hiščeže nješpróžnimy knjes šarať lie. theol. Šašub w Budyščinje s lubosću k žyrkwi a k Božemu kralestwu nastork k petiziji ša šdžerženje tuteho štareho, požohnowaného šchescžijanskeho šwjedženja da. Špěšchnje šo šiftna w šerbškich wošadach rošěšlach. Wšchede wschěm bě žyrkwiny pschedšejicžerjam šo džakowacž, so je šwólniwje wokoło dawachu. 9700 podpíšmow bu šhromadženyč. My tež pschipošnowamy, šo chyzšče šo něotry mješ nami bydlazy němšti abo němšti rěčžazy podpíšacž. Přóštwu na šynodu dóndže. Džat šwěrnemu šastupowanju ludowej wole psches našcheho čžescženeho šynodalu k šararja Wrošafa-Šrodžičežanského a knjesa knježerstwoweho radžicžela Šanowskeho šo sta, šo w šynodze wotšłóš namafa a bu pschijata. Našchecžiwu wobšamknjenju pošlednjeje šynody šo tale rašnje ša šdžerženje šwjedženja wupraji a ša jeho šastupjenje psched šejmom. Šserbška lubosć k štaremú dobremu, šerbška wěra — pschetož šiftrale šu pschezo kaž dejmant wěry, šo Šnjesowa wěž na šemi wostanje a dale džě — je dobyła.

A nětko džimy do noweho lěta, kiž chzemy nastupicž, wschitžny s tajkej wěru. Wona je našcha móz. Š nej šwoju narodnosć a štaru šerbštu pobožnosć, kiž je dženša w štrasče, šdžeržimy. A kaž je runje našch maški lud pschezo myšł a wutrobu ša wulki pohanski šwět a jeho nusu bjes Šbóžnika měł, tak wobthowajmy ju tež. Wšchitžadžejmy še šylami štych kralow do Božeho doma, dajmy šebi wo mišionštwje přědowacž. Potom wopruijmy rjany wopor ša šlutfowanje šwjateho mišionštwu. Šserbjó šu do přědka ššli, Šserbjó nječ tež w přědku wostanu. Š džakownej wutrobu prajimny: Wóh je s nami, wjedže naš! a: Wšchitž k nam twoje kralestwo!

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschěch pschedawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje dostacž. Na šchtwórcž lěta placži wón 40 pj., jenotliwe čžišła šo ša 4 pj. pschedawaju.